

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ

ΛΑΥΡΕΙΟΝ — ΣΥΡΟΣ — ΚΕΑ

Ὡς σεις ποιηταί, συγγραφεῖς καὶ λοιπὴ τῶν μαρτύρων τοῦ Ἰδεώδους, συναδελφικὴ χορεία, θὰ ἠσθάνθητέ ποτε, βεβαίως, τὸ πνεῦμά σας καθ' ὀλοκληρίαν τεταραγμένον, τὰς ιδέας σας πτερυγίζουσας, περιστρεφομένας ἀτάκτως, ἀδιαλείπτως ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ σας, ὡς πτηνὰ παραπλανηθέντα ἐν κενῇ τινι ἐκκλησίᾳ, ἅτινα παραφόρως προσκρούουσιν ἐπὶ τῶν ὑελοθυρίδων αὐτῆς. Καὶ θὰ ἐφάνησαν ὑμῖν τότε αἱ τέσσαρες πλευραὶ τοῦ οἴκου σας, ὡς παγεροὶ κόλποι νεκρικοῦ μνημείου καὶ θὰ ἠγωνίσθητε ἵνα διὰ πάσης θυσίας ἐξέλθητε τούτου καὶ θὰ ἐρρίφθητε ἐν τῇ τύρβῃ τῶν ταξειδίων ἵνα λησμονήσῃτε ὑμᾶς αὐτούς.

Ἐν τοιαύτῃ ψυχολογικῇ στιγμῇ εὔρεθεῖσα, ἀπεφάσισα ὅπως διὰ τινὰ χρόνον καταλίπω τὸ τοῦ Κέκρωπος ἀγλαὸν ἄστν, ἔνθα ἐπὶ ὀκταετίαν ἤδη ὀλην συνεχῶς ἐβίωσα.

Ἡ ἀτμόσφαιρα ὡς μόλυβδος ἐβάρυνεν ἐπὶ τὰ στήθη μου. Ἀπὸ τοῦ παραθύρου μου ὁ ἀῆρ εἰσέπνευεν ὑπόθερμος· τὰ πάντα ἐλεύκαζον ἐκ καύσωνος καὶ κονιορτοῦ.

Οὕτω, οὐδεὶς θὰ ἠδύνατο νὰ περιγράψῃ τὴν χαρὰν μου, ὅτε τὴν μεταμεσημβρίαν τῆς 11ης Ἰουνίου τοῦ παρελθόντος θέρους, εἶδον ἑαυτὴν μόνην μετὰ τῆς προσφιλοῦς μητρός μου, ἐν τινὶ ἀμάξῃ τοῦ εἰς Λαύρειον ἄγοντος σιδηροδρόμου. Διερχόμεθα μέσῳ κήπων, ἐλαιῶνων καὶ ἀμπελώνων.

Ὁ τρίτος σταθμὸς, ἐν Κάτω Πατησίοις, ἀλγεινῶς διακόπτει τὴν εὐθυμίαν μου.

Ἐπαναβλέπω ἑμαυτὴν μετὰ φιλτάτης ὡς ἀδελφῆς καὶ γλυκειάς ὡς ὄνειρον ποιητοῦ, κόρης, πλανωμένην ἐν τοῖς ἡλιολούστοις ἐκείνοις τοπίοις.

Φεῦ! τοὺς καλλιβλεφάρους αὐτῆς ὀφθαλμοὺς ἢ αἰώνιος ἐκάλυψε νύξ, τὸ δροσερὸν τῆς νεότητός της ἄνθος ἐμαράνθη ὑπὸ τὰς ψυχρὰς θωπείας τοῦ ἀκορέστου Χάρωνος, ἐγὼ δὲ μᾶλλον ἐκείνης ἀξιθρήνητος, βαίνω ἀναζητοῦσα τὸ ἄγνωστον, ὡσεὶ ἄφρον παιδίον, ὅπερ ἀνέρχεται ἐπὶ κορυφῆς τινος, ἵνα συλλάβῃ τὸ ὅλον ἐν ἀπομακρυνόμενον οὐράνιον ἄπειρον.

Παρερχόμεθα τοῦ πενθίμου τούτου δι' ἐμὲ σταθμοῦ. Οἷα ἐορτὴ χρωμάτων! Ἐπὶ τῆς θαυμασίας ὠχροκυάνου ὀθόνης τοῦ στερεώματος, ὁ ἥλιος βραδέως κατέρχεται ἐν μεγαλσπρεπείᾳ ἀκτίνων. Ἀλλὰ τὸ πρῶτον ἤδη ὁ χρυσοὺς τῆς δύσεως δὲν αἰχμαλωτίζει τὴν δρασίν μου. Ὁ πολύχρωμος τάπης, ὃν ἐκτείνει κατ' ἔτος ἐπὶ τῆς γῆς ἢ

ἐρασμία γόησσα ἀνοιξίς, εἶχεν ὠχριάση· εἰς μάτην οἱ ὀφθαλμοί μου ἀπλήστως ἀνεζήτουν τὸν σμάραγδον τῆς τρυφερᾶς πόας, τὴν πορφύραν τῶν μηκῶνων, τὸν ἄργυρον τῶν λευκανθέμων.

Ἦγάπησα πάντοτε περιπαθῶς τὴν φύσιν καὶ ἐξ ὄλων τῶν θαυμασιῶν τῆς τέχνης προτιμήσα τὰς καλλονὰς ταύτης. Μὲ θέλγει πλείοτερον τὸ ὠχρὸν σεληνόφως, ἐπὶ τοῦ ὑγροῦ πόντου σελαγιζόν, τῶν καταυγαζόντων πλουσίαν τινὰ χορευτικὴν ἢ θεατρικὴν αἰθουσαν ἠλεκτρικῶν λαμπτήρων, καὶ προτιμῶ τὸ ταπεινὸν τοῦ ἀγροῦ ἀνθύλλιον, τῆς ἀλαζόνοσ καμελίας τῶν θερμοκηπίων, τὴν γλυκερὰν μολπὴν τῆς ἀηδόνοσ καὶ τὸν φλιῖσβον δροσόεντοσ ρύακοσ, τῆσ θορυβῶδουσ μουσικῆσ ὀρχήστρασ, τῆσ κατακηλούσησ τὰσ ἀκοὰσ τῶν περιπατητῶν τῶν πόλεων. Διότι οὐδὲν τὸ ἀπατηλόν, οὐδὲν τὸ ψευδὲσ ἐν τοῖσ ἔργοισ αὐτῆσ· ἡ ἀνθρωπίνη τέχνη ἀεννάωσ προσπαθεῖ ἵνα τὴν ἀπομιμηθῆ, οὐδέποτε ἐπιτυγχάνουσα καθ' ὀλοκληρίαν τοῦτο. Ὀλίγιστοι οἱ ἐρασταὶ τῆσ φύσεωσ, ἧτισ εἰσ ἕκαστον βῆμά μας, παρουσιάζει τοσαῦτα ἀριστουργήματά της. Ἀλλ' ἵνα τισ θαυμάση τὰ ἀπαράμιλλα ταῦτα ἔργα, δέον νὰ μάθη νὰ ἀναγινώσκη ἐν τῷ βιβλίῳ τῆσ Δημιουργίασ, ἐφ' ὅσον ἐν τούτοισ δύναται νὰ κατανοήση ὁ ἀνθρωποσ τὴν ὑψηλὴν ταύτην γλῶσσαν. Ἐννοῶ κάπως τὸ θεσπέσιον τοῦτο βιβλίον καὶ δὲν εὐρίσκω ἐπὶ τῆσ ὁδοῦ μου, δένδρον, ἄνθοσ, κάρφοσ γόρτου, πτηνόν, χρυσαλλίδα, ἔντομόν τι, χωρὶσ νὰ τὸ προσέξω. Ἀγαπῶ νὰ ἐγκύπτω εἰσ τὴν μελέτην τῆσ φύσεωσ τῶν διαφόρων τούτων πλασμάτων, ἅτινα ὡσ ἡμεῖσ γεννῶνται, ζῶσιν εὐδαιμόνωσ ἢ ἀτυχῶσ καὶ ἀποθνήσκουσιν. Ἡ διάνοιά μου ἀνυφοῦται μέχρι τοῦ Ποιητοῦ τῶν θαυμασιῶν τοῦ παντοσ καὶ ἡ φαντασία μου καταπλησσομένη ἴσταται ὑπὸ γλυκυθύμου μελαγχολίασ καταλαμβάνεται ἡ καρδιά μου καὶ τοὺσ ὀφθαλμοὺσ μου πολλάκισ ὑγραίνουσι δάκρυα.

Εἰσ τὰσ θλίψεισ τὰσ βαρυνούσασ τὸν δυστυχῆ θνητόν, οὐ σμικρὰ ἐπέρχεται ἡ παραμυθία ἐκ τῆσ παντελοῦσ μεταβολῆσ τοῦ περιβάλλοντοσ αὐτόν ὀρίζοντοσ. Ἡ θεὰ νέου κόσμου διεγείρει ἐν ἡμῖν ἀπροσδιόριστόν τι, λυσίπονον, εὐφρόσυνον συναίσθημα· μικρὸν κατὰ μικρόν, ἡ φαιδρότησ τῆσ κυκλούσησ με φύσεωσ, κατέπαυτεν ἐν μέρει τὴν σκληρὰν τοῦ πόνου μου ἐπιμονήν. Τὰ στήθη μου πληροῦνται ὑπὸ παιδικοῦ ὄλωσ καὶ ἀφελοῦσ πόθου, ἵνα διατρέξω τὰ χλοερὰ ἐκεῖνα πεδία, δρέψωσ τὰ ἐν αὐτοῖσ ἀραιῶσ ἐγκατεσπαρμένα ἄνθη, ὧν ἐφείσθη εἰσέτι ὁ φλογερόσ τοῦ ξανθοῦ θέρουσ ἥλιοσ.

Ἀλλ' ὁ σιδηροδρομικόσ συρμόσ, προχωρεῖ, προχωρεῖ ταχέωσ.

(Ἔπεται συνέχεια.)

Μαρίκα Κ. Φιλιππίδου